

BURJUVA SEÇİMLERİ ve PROLETER TAKTİK

„Bilim, ... , isteklere ve görüşlere uygun tarzda, tek bir grubun, ya da tek bir partinin savaşım hazırlıklarına ve bilinç derecesine göre siyaseti belirleme yerine, ülkedeki bütün grupların, partilerin, sınıfların ve yığınların hesaba katılmasını emreder.“[1]

İşçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki iktidar mücadelesi, tek bir düz çizgi üzerinde yürümez. İnişli çıkışlı, geri, ileri, saldırı, savunma ve ittifak uzlaşma gibi adımları da içinde barındıran bin bir türlü mücadele biçimlerini ve taktiklerini içerir. Kim ki, işçi sınıfının burjuvaziden iktidarı almak ve sosyalizmi kurmak için uzun tarihsel mücadele süreci içinde, statik bir olgular pratiğinden ve taktiğinden söz ediyorsa, o yanılıyordur ve böylere, ne denli burjuva düşmanlığı yaparsa yapsın, işçi sınıfına hizmet etmiyor ve ne denli iyi niyetli olursa olsun nesnel olarak sınıfa düşmanlık yapıyordur.

Kapitalist toplumsal yapıda esas olarak burjuvazi ve proletarya gibi iki temel sınıf olsa da, toplum, o toplum içinde yaşayanlar tarafından bu olgu net olarak görülemez.. Her şeyden önce sınıf olarak işçi sınıfı, sınıf bilincinde değildir. İşçinin kendisinin sömürüldüğünü bilmesi, onun sınıf bilincine sahip olduğu anlamına gelmez. İşçi patronla arasında çelişme olduğunu ve sömürüldüğünü bilebilir. Ama bu, onun patrona karşı aktif olarak savaşması için yeterli olmaz. Sınıf bilinci dediğimiz sosyalist bilinci; ücretli köleliğin olmadığı sosyalizm bilincini de kuşanması gerekir. **Özellikle, burjuvazinin bilinçli olarak yaydığı ve geliştirdiği küçük burjuva düşünce tarzı, işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde önemli bir etkisi vardır.**

Kapitalist toplum içinde işçiler ile burjuva sınıfı, iki düşman ordunun cepheye karşı karşıya olduğu gibi net değildir. Sınıf bilinçli işçiler açısından düşman nettir. Ama hala ezici çoğunluğu oluşturan işçiler için ve diğer emekçiler için bu net değildir. Burjuvazi için de düşman nettir. İşçi sınıfı ve onun öncü partileri burjuvazinin düşmanıdır ve her fırsatta onları zayıflatmak ve hatta yok etmek için her yolu -yasal ya da yasa dışı- denir, kullanır ve işçileri kendi öz partilerine karşı düşman yapmaya çalışır ve partiyi kitlelerden izole etmeye özel bir önem verir. Bu mücadele sosyalizmin inşasına kadar devam eder. Sosyalizm kurulduktan sonra bu mücadele değişik biçimlere bürünse de öz olarak iki sınıf arasındaki mücadele, bütün dünyada komünizm egemen olana kadar devam eder.

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesi salt iç savaş başladığında değil, sınıfın en geri durumda olduğu, sınıf mücadelesinin en geri olduğu (yani „yaprağın kımıldamadığı“ denilebilecek) durumlarda da mücadele vardır. Grevler, direnişler ve daha pasif direniş ve örgütlenmeler gibi. Ve burjuva demokratik hakların genişletilmesi de sınıf mücadelesinin olmazsa olmaz parçalarından biridir.

Faşizmin ağır saldırıları dönemlerinde demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi için sınıf, faşizme karşı olan bütün kesimlerle uzlaşmaya gider, ittifak kurar ya da kimileri ile geçici ve hatta zımni diyebileceğimiz anlaşmalara gider.

Uluslararası işçi sınıfının bu konuda birikmiş deneyimleri oldukça fazladır. Burjuvazi ile proletarya tarih sahnesine çıktığından beri bu mücadele verilmektedir ve sınıflar birbirine karşı sözünü ettiğimiz taktik mücadeleleri yürütmektedir.

Sosyalizmin bir bilim haline gelmesiyle birlikte bu mücadele, işçi sınıfı açısından daha

bilinçli, örgütlü ve bilimsel olarak yürütülmeye başlamıştır. İşçi sınıfının sosyalizmi başarıya ulaştırdığı ilk yer olan Rusya'da verilen mücadele, taktik mücadele biçimlerinin örnekleriyle doludur. İşçi sınıfı önderliğinde devrimi başarıya ulaştıran diğer ülkelerdeki mücadelelerde örnektir. Ancak, başarıya ulaşan ilk büyük sosyalist devrim olması nedeniyle Rusya'da Lenin önderliğindeki Bolşeviklerin, RSDİP'in kuruluşundan devrimin başarıya ulaşması ve devrimden sonra da uyguladıkları taktikler, hala uluslararası işçi sınıfına, burjuvaziye karşı verdiği mücadelede yol gösterici niteliğini korumaktadır.

„Marksizmin bir dogma değil eylem kılavuzu“ olması yalın gerçeği, başka ülkelerin devrimlerinden öğrenilmeyeceği anlamına gelmez ve hala „emperyalizm ve proleter devrimler çağı“nın geçerli olduğu koşullar içinde, yani kapitalizmin emperyalizm aşamasına geldiği ve işçi sınıfının da hala burjuvazinin esas ve temel mezar kazıcısı olduğu gerçeği ortada dururken, Bolşeviklerin taktikleri biz komünistleri yakından ilgilendirmesi gerekir ve ondan öğrenmeye, onu bir devrimci kılavuz olarak ele almaya devam etmek zorundayız.

Burjuva Paramentosundan Yararlanılır Mı?

Her ne kadar burjuva paramentosundan yararlanmayı, kendine „ML“ diyen örgütlerden hemen hemen hiç biri „ilke“ olarak reddetmese de, ama var oldukları günden beri, „boycot“ adı altında seçimlere katılmayı reddetmenin sayısı eskiye oranla çok az olsa da yine de var. Anarşistleri ise saymıyoruz. Türkiye ve Kuzey Kürdistan açısından şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; Seçimlere katılmayı reddetme anlayışı önemli ölçüde yıkılmıştır. Ama tersi bir anlayış; burjuva parlamenter sistemine bel bağlama anlayışı öne çıkmıştır. Yani burjuva parlamenterizm eğilimi ağır basmaktadır. Proleter anlayışların ege- men olmadığı yerde, küçük burjuva oportünizmi ya sağ oportünizme ya sol oportünizme kayar.

Burjuva parlamenter seçimlerine katılmayı reddetmek, en asgari düzeyde ML savunularının tavrı olamaz. Olsa olsa küçük burjuva dogmatik ve „sol“ doktrincilerin tavrı olabilir ve öyledir de. Çünkü burjuva parlamenter seçimlerine katılmayı kabul ya da reddetmek niyetlerle ilgili olmayıp, nesnel durumlarla doğrudan ilgilidir. Genel bir doğru olarak; devrimci durumun gerilediği, işçi sınıfı ve halk hareketlerinin en alt düzeyde olduğu ve devrimci durumun çok yüksek durumda olmadığı zamanlarda burjuva parlamenter seçimlerine katılır. Bu elbette o an ülke içindeki bütün sınıfların durumunu tahlil ederek sonuca varmayı ve tavır belirlemeyi gerektirir. Lenin, 1906 „Duma“nın boykot edilmesini ve 1907-1908 ve sonraki yılların boykot taktiğini „ağır ve onarılmaz hatalar“ olarak değerlendirmiştir. Bizim, bazı „boycotçu“ küçük burjuva „sol“larımız ise boykot taktiğini adeta kronik hale getirmişlerdir.

Bazı küçük burjuva „sol“ların, değişmez ilke haline getirdikleri boykot taktiğini, her derde deva olarak görüyorlar. İlkelerin olgulardan çıktığını görmüyorlar, göremiyorlar. Ve olguları „ilkelere“ kurban ederek, burjuva paramentosunun kötülüğüne dair Lenin'den alıntı alarak kendilerini doğrulamaya çalışıyorlar. Nedense, Lenin'in burjuva paramentosundan yararlanmayı reddeden „boycotçu“ küçük burjuva „sol“ları sert bir şekilde eleştirdiği ve bu taktiği „sol çocukluk hastalığı“ olarak değerlendirdiği görüşlerini ise görmezden gelerek, okuyucularını manipüle ettiklerinin bile ayırımına varamıyacak denli körleşiyorlar. Bunlar, „kronik oportünist“ damgasını fazlasıyla hak ediyorlar.

[2]

Emek ve Özgürlük İttifakı'nın Tavrı (EÖİ)

14 Mayıs'ta Türkiye'de yapılacak parlamento ve cumhurbaşkanlığı seçimlerini, genelde cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılmayı ve oy vermeyi reddedenler ve hatta boykot edenler var. Ama, aynı örgütler parlamento seçimlerine katılıyorlar ya da „ile-rici-devrimci“ dedikleri adayların desteklenmesini istiyorlar. Doğrudan parlamento seçimlerine katılıp, cumhurbaşkanlığı seçimini boykot edenlerde var. Aynı boykotçuların bazıları, EÖİ'ni desteklemelerine ve bizzat içinde yer almalarına karşın, EÖİ ise, Kılıçdaroğlu'nu desteklemek için Cumhurbaşkanı adayı çıkarmadı. Bugüne kadar resmen „destek“ açıklaması yapmasalarda, bu özgülde, aday çıkarmamanın destekten başka bir anlamı olmadığı açıktır. „Sosyalist Güç Birliği“ (SGB) bileşenleri de aynı tavrı almış bulunuyor.

HDP[3] ve bileşenlerin tavrına gelince;

HDP, Mart 2019 yapılan yerel seçimlerde, Ankara ve İstanbul gibi büyük şehirlerin bazılarında (özellikle kazanamayacağını bildiği illerde) burjuva muhalefetin adaylarını desteklemek amacıyla kendisi belediye başkanı adayı çıkarmadı. Ve bu illerde bu nedenle burjuva muhalefetin adayları kazandı. Örneğin, İBB başkanı İmamoğlu'nun ilk seçimde Erdoğan'ın adayı karşısında yaklaşık 13 bin fazlası varken, seçimin iptali ve peşinden seçimlerin yapılmasıyla bu fark 800 bin gibi yüksek bir sayıya ulaştı. Bu, HDP ve sol kesimlerin büyük bir bölümünden seçimin iptali sonucu faşist Erdoğan çetesine karşı verilen güçlü bir tepkiydi.

Bu taktiği nedeniyle HDP'nin kaybedeceği bir şey var mı? **Hayır! Ama desteklediği aday kazanırsa, en asgari düzeyde de olsa kısmi bir soluklanma, üzerindeki yoğun ve bıkırtıcı faşist baskıların azalması sözkonusu olabilir.** Eğer oy vereceği aday kazanır ve sözünde durmazsa, yani HDP ve emekçiler üzerindeki baskıları azaltmazsa, aynı Erdoğan gibi davranır ve baskıları sürdürürse, yine kaybedeceği bir şey yok, zaten aynı baskıları fazlasıyla yaşıyor. Ama bu kez, oy verdiği burjuva muhalefetin adayı (ve de burjuvazinin bu kanadı) kaybedecektir. Bir daha HDP'nin kapısını çalamayacaktır. Buna ek olarak, gelecek yerel seçimlerde, kazandığı büyük şehir belediye başkanlıklarını da kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. Daha önce Erdoğan Kürtleri „kazanmak“ için aynı taktiği izlemişti ve sonra tersini yaptı. Bugün, Erdoğan Öcalan'ın ağzından „oy verin“ çağrısını yaptırsa bile, Öcalan için kendisinin yakacak denli bağlı olanların dahi Erdoğan'a asla oy vermeyeceği rahatlıkla söylenebilir.

CHP'nin adayı kazanırsa, Millet İttifakı (Mİ) içinde yer alan partileri düşünecek, ama öbür yandan EÖİ'ni düşünmek, ona göre hareket etmek zorunda kalacaktır. Ya da en asgarisinden dikkate almaya zorlanacaktır.

Komünistler açısından önemli olan komünist çalışmaların yürütülmesinin koşullarını oluşturmak, bunun kanallarını açmaktır. Bu nedenle, tekelci burjuva diktatörlüğü altında, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi ve kazanılması önemlidir.

İşçi sınıfının mücadelesini geliştirmek ve gelişme koşullarını oluşturmak, komünistlerin işçi sınıfı ile bağlarını sağlayacak asgari ölçüde de olsa kanallarının açılması, reddedilecek bir şey değildir. Kısmi burjuva demokrasinin kırıntılarının varlığı bile önemlidir. Faşist baskıların yanında burjuva demokrasinin „kırıntıları“[4] tercih edilir. Demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlarının genişletilmesi burjuvazinin lütfuyla değil, işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesiyle olacağı gerçeği unutulmamalıdır.

Reformist HDP'nin damgasını vurduğu EÖİ niteliği ile söylenebilecek söz, genel anlamda demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması ve varolanların korunması için bir araya gelmiş reformist bir birliktir. İçinde komünist örgütlenmeler olsa da, bu platforma damgasını vuran, **içinde sosyalizm lafının bile geçmediği reformist bir programa sahiptir.** Demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması, korunması ve genişletilmesi mücadelesinde bu örgütlenme içinde yer alınır. Ancak, bu platform içinde yer alan reformist ve revizyonist ve hatta sosyal şovenist görüşlerin eleştirilmesi ve proletaryanın bu birlik içinde neden yer aldığı ve eleştirilerin ne olduğu net olarak ortaya konmalıdır. Burada ek olarak söylemek gerekiyor, EÖİ ana programında, Türk devletinin işgalini derhal sonlandırması ve işgal bölgelerinden derhal çekilmesi bile açıktan istenmemesi, sosyal şovenist eğilimde olanları „küstürmeme“ oportünist uzlaşmacı tavrın ağır basmasının programa yansımalarıdır.

Egemen Sınıflar Arasındaki Çelişmeden Nasıl Yararlanılır

Burjuvazinin kendi içinde de çelişmeler vardır. Bu çelişmeler bazan keskinleşir bazan ise yumuşar. Ancak, egemen sınıflar içindeki çelişmeler sık sık kanlı bir biçime de büründüğü görülmüştür. Bunun örnekleri çoktur. Sadece Türk egemen sınıflar içindeki çelişme ve çatışmaları alırsak, başta M. Kemal dönemi olmak üzere bir çok örnek verilebilir.

Örneğin 1960 askeri darbesiyle Menderes ve iki bakanın asılması, egemen sınıflar içindeki kanlı çatışmanın yalnızca bir örneğini oluşturur. 1980'de egemen sınıf partilerinin kapatılması ve liderlerinin hapse atılması da bu çatışmaya örnek verilebilir.

M. Kemal iktidarını korumak için „İzmir Suikastı“ bahanesiyle Kurtuluş Savaşı'na katılmış ve önderlik etmiş bir çok kişiyi ya astırmış ya da hapse attirmiştir. Ve M. Kemal döneminde işçi sınıfı ve emekçilerine örgütlenme hakkı tanınmadığı gibi, CHP dışında kalan hiçbir burjuva kliğine siyasi hayat hakkı tanınmamıştır. Erdoğan iktidarı boyunca, özellikle son on yıldır burjuva muhalefete uygulanan baskılar vb. egemen sınıflar içindeki çelişmeler yumuşamamış tersine artmıştır.

Egemen sınıflar içindeki çelişmelerin kaynağı mülkiyet ve mülkiyete hakim olma isteğinden kaynaklı iktidar sorunudur. Bu, sömürden daha fazla kimin pay alacağı ve bunun bölüşümünden kaynaklı sert bir iktidar mücadelesi şeklinde kendini gösterir. İktidar sorunu mülkiyete el koymakla doğrudan bağlantılıdır. İktidarı elinde bulunduran ya da egemen olan burjuva kliği, sömürden daha fazla pay alır. Bu nedenle de egemen sınıf klikleri arasındaki çelişme proletaryanın kendi içindeki çelişmeye benzemez ve nitelik olarak da farklıdır.

Proletaryanın öncüleri, „burjuva klikler arasındaki çelişme/çatışma bizi ilgilendirmez“ diyemez. „Filler tepişirken çimenler ezilir“ örneğinde olduğu gibi, egemen sınıfları bir biriyle tepişirken, esas olarak başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin üzerinde tepişirler ve bu tepişme; onları daha fazla sömürü ve baskı altına almak içindir. Bu tepişme karşısında „tarafsız olmak“, „sessiz“ kalmak, „yesinler birbirini“ ve „bizi ilgilendirmez“ demek, sınıf mücadelesini geliştirici politik bir tutum değil, sınıf mücadelesinden kaçma taktikleridir. Ve küçük burjuva „ben merkezci“ bu tavır, kitlelerin ezilmelerine dolaylı destek vermektir.

Egemen sınıflar içindeki çelişmelerden yararlanma konusunda Lenin'e başvuralım:

„... (bir anlık olsa bile) düşmanlarımızı bölen çelişkilerden yararlanmayı (**geçici olsalar da, pek o kadar güvenilir olmasalar da, sallantılı olsalar da, koşullara bağlı bulunsalar da -açYK-**), olası müttefiklerle anlaşma ve uzlaşmaları reddetmek son derece gülünç bir davranış olmaz mı? „[5]

„... **burjuva liberalizminin siyasal lideri Struve ile, —çok uzun süreli olmamakla birlikte— belirli bir ittifak kurmuştuk.**“ [6]

„Bolşevikler .... 1905'ten beri, işçi sınıfı ile köylülüğün liberal burjuvaziye ve çarlığa karşı ittifakını, sistemli olarak savunmuşlardır, **ama buna karşın, burjuvaziye çarlığa karşı desteklemekte hiçbir zaman kusur etmemişlerdir** (örneğin seçimlerin ikinci turunda ya da ikinci oylama döneminde olduğu gibi“

Bolşevikler, Çara karşı Rus burjuvazisini desteklemekte **„hiçbir zaman kusur etmemişler.“** Açık bir gerçek var. Çar daha gerici ve baskıcıydı. Burjuvazinin Çara karşı iktidara gelmesi işçi sınıfının mücadelesinin önü daha fazla açılacağı içindir. Yani, en gerici kliğe karşı daha „ılıman“ gerici kliğin desteklenmesi söz konusu olmuştur. Aynı Bolşevikler, yeri ve zamanı geldiğinde burjuvaziye yıkmak için bir saniye bile tereddüt geçirmemişlerdir. Bu, somut koşulların somut analizinden doğan esnek taktiklerin uygulanması ve geliştirilmesi sonucu, stratejik hedefleri olan burjuvaziye 1917 Ekim Devrimi'yle yıkılmışlardır.

Örneğin, Cİ kliği ile Mİ kliği arasındaki tepişmeden en çok kim zarar görmektedir? Elbette işçi sınıfı ve emekçiler. Egemen ulus baskısı altında olan Kürt işçi sınıfı ve emekçileri daha ağır baskı ve devlet terörü ile karşı karşıya kalmaktadır.

21 yılı aşkın bir süredir iktidarda olan AKP kliği ve ortakları (küçük ortakları zaman zaman değişip yenileri eklense de) şu anda, egemen sınıflar içindeki en gerici ve en faşist kesimin bir birliğini oluşturuyor. Özellikle seçime giderken yanına ortak olarak aldığı Hüda Par (dinci-faşist terör örgütü Hizbullah“ın legal kolu) ve Yeniden Refah Partisi (YRP) gibi küçük ortakları, İŞİD, Taliban vari örgüt ve anlayışta faşist dinci örgütlenmelerdir. Bu AKP-MHP ortaklığının, bugüne kadarki faşist ve toplumu islamlaştırma uygulamalarının yanında, bu uygulamalara ek olarak nasıl bir politika izleyeceklerinin açık bir göstergesi olarak ele alınmalıdır. Açıktan bütün ilerici kesimleri, Kürtleri, alevileri ve diğer ulusal azınlık ve dinsel/mezhepsel azınlıkta olan kesimleri doğrudan tehdit etmektedir.

Egemen sınıf kliklerinden biri 21 yıl iktidarda kalmış ve uygulamaları ortada ve yeni bileşenleriyle bugüne kadar uyguladıkları faşist baskıları bir üst aşamaya yükseltecekleri de açıktır. Diğeri (Mİ) ise en azından „demokrasi“, parlamenter sistemi yeniden kurma ve kutuplaştırmayı ortadan kaldırmayı, hukuku -elbette burjuva adalet mekanizması-sağlayacağını vaat ediyor. Burjuva „demokrasi“sini, bizzat kendilerinin ihtiyacı olduğu içinde istiyorlar. Tekellerin büyük bir kesimi kendilerini (kar oranlarını) güvende görmüyorlar. Ve „tek adam diktatörlüğü“nün ülkeyi yönetilemez hale getirdiğini gördükleri için bu değişimi istiyorlar.

Cİ'nin kaybetmesi, kaybettirilmesi; komünistlerin egemen sınıf kliklerinden en gerici ve faşist olan ve 21 yıldır iktidarda kalmasının avantajını yeniden kendini daha da güçlendirmek amacıyla kullanmasını engelleyen taktik mücadele geliştirmesi, ve böylece egemen sınıflar arasındaki çelişmeyi keskin-

leştirici bir rol oynaması önemlidir. Bunu küçümsemek, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelerden ve somut durumun MLM tahlilinden uzak küçük burjuva dogmatik düşünce tarzıdır ve Lenin'in deyimiyle; „sol diktirinciliktir.“

Proletaryanın taktikleri keyfi, rast gele ve niyetlere göre değil, nesnel koşulların değişimine göre belirlenir. Ve bugün uzlaşma yaptığınla yarın düşman olabilirsin, bugün ittifak kurduğunla yarın karşı karşıya gelebilirsin. Ve dün yoğun bir saldırı taktiği izlerken, bir başka zaman, saldırıdan savunma ve geri çekilmeye geçebilirsin. Bu taktiksel değişimleri belirleyen koşullar ve onların ML dünya görüşü temelinde doğru analizidir. Sınıf mücadelesi içinde, koşullar dayattığında, geri çekilmesini bilmeyenler, asla ilerleme sağlayamazlar.

NEP[7], proletaryanın kendi diktatörlüğü altında küçük ve kısmen orta burjuvaziye verdiği bir tavizdir. Aynı anlayışla, Brest-litovsk anlaşması, sosyalist ülkenin ya da proletarya diktatörlüğünün emperyalist burjuvaziye verdiği çok ağır bir tavizdi. Bolşeviklerin her iki uzlaşma taktiğini „sol“lar eleştirmiş ve bazıları bu nedenle sosyalizme karşı savaşmıştır. „Sol“lar için bu her iki taktik sosyalizmin teslimiyeti ve ölümüydü. Oysa Lenin, bu iki taviz verilirse, „sosyalizmin daha kurulmadan ölümü ilan edilmiş olacaktı“ der.[8]

PKK-TC görüşmeleri ise, iki düşman gücün hem birbirine karşı savaşı ve bu savaş içinde ise görüşme ve yer yer uzlaşma yapmalarıdır. Örneğin „Kürt Açılımı“ adı altında geçici bir „barış“ havasının estirilmesi ve kısa bir süre sonra ise, savaşın yeniden şiddetlenmesi... Bir başka örnek ise, Filipin Komünist Partisi ve Filipin devleti arasında defalarca “ateş kes” , “barış” vb. görüşmeler oldu ve oluyor. Savaşan taraflar arasında olağan gelişmelerdir bunlar.

Hapishanelerdeki hapishane idaresi ile politik tutsakların anlaşmaları, uzlaşmaları... 12 Eylül 1980 Cunta döneminde İstanbul Hapishanelerinde, daha fazla „bağımsızlaşmayı“, (yani, idarenin tamamıyla kontrolüne girmeyi) önlemek ya da azaltmak için, geçici olarak tek tip elbise giyilmesinin kabul edilmesi. Bazı „sol“ gruplar bunu „teslimiyet“ olarak kabul ettikleri için ölüm orucuna gittiler. Ama, bu sekte taktik sonucu, özellikle Dev-sol'un saflarında yer alanlarda „bağımsızlaşma“ yoğun oldu. Bu kitlelerden kopuk küçük burjuva „sol sekte“ taktiğe örnektir. „Hiç uzlaşma yok“ anlayışının tipik bir örneğini oluşturmaktadır.[9]

Proletarya açısından, egemen sınıflar arasındaki çelişmeden her zaman her koşulda yararlanma olanağı olmayabilir. Ancak, egemen sınıf klikleri arasındaki çelişmenin yoğunlaşması, onlar açısından iktidarı paylaşamama sorunu çıktığında, proletarya bu çelişmeyi keskinleştirici taktikler izleyerek, işçi sınıfının mücadelesinin geliştirici koşullarını da yaratabilir.

Faşist Erdoğan Rejimi Neden Yıkılmalıdır

Bu sorunun en yalın yanıtı; daha fazla kurumlaşmaması, faşist-dinci iktidarın daha fazla sağlamlaşmaması, islamaşmayı daha fazla ileri götürmemesi ve elbette işçi ve emekçilerin örgütlenmesini ve mücadelesini uzun süre sekteye uğratacak faşist bir diktatörlüğü daha derinlere yayılmasının engellenmesi içindir.

Faşist diktatörlüklerin uzun yıllar iktidarda kalması onların yıkımını da zorlaştırıcı koşulları beraberinde getiriyor. İspanya'da faşist Franko Diktatörlüğü, en yakın örnek olarak

İran'da faşist Molla Rejimi ve Latin Amerika'dan bir çok örnek verilebilir.

Ancak, İran bizler için önemli bir deneyimdir. 44 yıldır iktidarda olan faşist-dinci Molla rejimi, özellikle son 20 yıldır neredeyse her yıla düşen bir işçi ve emekçi ayaklanması, geniş katılımlı kitlesel direnişlere sahne olmaktadır. Son olarak bir Kürt kadının öldürülmesiyle başlayan ayaklanma ve direnişler (uluslararası alanda halkların büyük bir desteğini de alarak) hala yer yer devam etmektedir.

Bütün buna karşın, Molla rejimi sarsılmakla birlikte, yine de ayakta kalmasını bilmektedir. Bunun çeşitli nedenleri sıralanabilir, ama esas yanı, rejimin yukarıdan aşağıya kökleşmiş ve tüm devlet kurumlarını kendi bekası için örgütlemiş ve şekillendirmiş olmasında yatmaktadır. Kitlelerin daha büyük bir kesminin bu direnişlere aktif destek vermesini, devlet terörü ve dini baskıyla bir şekilde önlemektedir.

21 yıldır iktidarda olan faşist Erdoğan rejiminin devam etmesi, içte ve dışta çok özel gelişmeler olmazsa onun yıkılmasını daha da zorlaştıracaktır. Tüm bunlar bile, bu faşist rejimin neden gitmesi gerektiğini, neden yıkılması gerektiğini açıklamaya yeter. Faşist Erdoğan rejimi iktidarda kalmak için en gerici güçler ile anlaşabiliyor. Varolan anayasa değil, kendi yasalarını uyguluyor ve halkımızın deyimiyle, iktidarda kalmak ve sürdürmek için „şeytanla“ gönül rahatlığı içinde anlaşılıyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Erdoğan'ın yeniden kazanmaması için ne yapılacaktır?

„İşçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesini geliştirmeliyiz, onu devrimle yıkmalıyız“ demek, bulutlu olmayan bir havada yağmur duası etmekle eş anlamlıdır. Nesnellığı gözardı eden boş sözlerdir. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi gelişmiş olsaydı, durumlar daha farklı olabilirdi. Ama, somut gerçeklik ortadadır. Faşist seçim sistemi ortadadır. Bu duruma göre taktikler üretilmelidir. İlerici güçler, örneğin EÖİ cumhurbaşkanı adayı çıkarsaydı, en iyimser tahminle %15'lik bir oy alabilirdi. Ama, bu seçim sistemine göre cumhurbaşkanlığını kazanmak için adayın %50 +1 oy alması gerekir.

„Burjuva seçimlerine bel bağlamayalım“ demenin, kitlelerin büyük bir bölümünün „bel bağladığı“ bir koşulda, pratikte hiç bir anlamı yoktur. Kitlelere rağmen taktikler izlenemez. Kitlelerin ruh hali, siyasi ve pratiksel yönelimleri dikkate alınmak zorundadır. Ters kitlelerden uzaklaşmak ve kitleleri burjuvazinin aşırı sömürüden kaynaklı „insafına“ terk etmektir.

Bu (cumhurbaşkanlığı seçimi) alanda egemen sınıf klikleri çatışmaktadır. Birinden biri kazanacaktır. Diğer iki küçük aday, kitlelerin manipüle edilerek, oyların bölünmesi ve Erdoğan'ın kazanması için aday yapılmıştır. İnce ve Ongan'ın arkasında doğrudan Cİ vardır. Burjuva muhalefeti bölme politikasıdır.

Mİ adayı Kılıçdaroğlu'nun kazanması, burjuva kesimler arasındaki çelişmeleri artıracak gibi, işçi ve emekçilerin mücadelesinin gelişmesine de hizmet edecektir. Kılıçdaroğlu'nun kazanmasıyla, „her şey güzel olmayacak“, ama işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesi için koşulların daha elverişli olma olasılığı vardır. Erdoğan rejiminin yıkılması, her şeyden önce de uzun süreli faşist bir iktidarın daha fazla ayakta kalmasını ve iyice kurumsallaşmasını önlenmiş olacaktır. Bu işçi sınıfı ve emekçiler için önemli bir kazanım olacaktır.

Faşist Erdoğan'ı iktidardan indirmenin bu koşullar içinde başka yolu var mı? Yok! Bu rahatlıkla söylenebilir.

Komünistler, izledikleri taktikleri kitlelere doğru ve açık bir şekilde anlatmalıdır. Mİ ile Cİ arasında neden tercih yapmak zorunda kaldıklarını ve Mİ tercih ediyorlarsa ve Erdoğan'ın gitmesini istiyorlarsa bunları doğru bir şekilde anlatmalıdırlar.

Mİ adayının kazanması, onun programının kabul edilmesi anlamına gelmez. Tersine Mİ'nin programı teşhir edilmeli ve burjuva niteliği ortaya konmalı ve kitlelere anlatılmalıdır. Mİ adayının tercih edilmesi, bu adayın işçi sınıfı ve emekçilerin cumhurbaşkanı adayı olduğunu da getirmez. Bu bir zorunluluktan kaynaklanmıştır ve o aday tekelci burjuvazinin bir kanadının adaydır.

Mİ'nin „Mutabakat Programı“ gerçek anlamda bir burjuva demokrasi programı olmasa da, faşist bir programda değildir. Kılıçdaroğlu'da faşist değildir. Onun herkesle „helalleşme“ isteği, kutuplaştırmayı kısmen de olsa gerileterek, „barışı sağlama“ argümanı; kitlelerin devlete, yeniden güvenini kazanma politikası olarak öne çıkmaktadır. Yani, tekelci burjuva diktatörlüğünü sağlamlaştırma programıdır. Ve bunlardan ilerici anlamda bir adımda beklenemez. Ayrıca, Mİ cumhurbaşkanı adayına oy vermek (desteklemek), bunlarla ittifak yapıldığı anlamına da gelmiyor. Proletaryanın kendi çıkarlarını düşünerek, faşist Erdoğan rejminin yıkılması için daha ılımlı ve programı faşist olmayan burjuva aday desteklemesidir.

Parlamento seçimlerinde ise, hiç bir burjuva parti ve aday desteklenmemelidir. **„Hiç bir burjuva partisine ve adayına oy yok“** doğru bir taktiktir. Oylar ilerici ve devrimci parti ve adaya verilmeli ve desteklenmelidir. „Okun sivri ucu Cİ ve Erdoğan'a çevrilmeli“ taktiğinin pratikteki anlamı: „Erdoğan'a oy vermeyin“, „Kılıçdaroğlu'na oy verin“ demektir. Komünistlerin izleyeceği taktik net olmalıdır.

Bugün ilerici, devrimci ve komünist güçlerin geniş bir kitle desteği almadığı, alamadığı bir gerçektir. Burjuva diktatörlüğü içindeki gelişmeleri tek başına kendi lehine çevirecek bir örgütlenme yapısına sahip değildir. Erdoğan faşizmini bugün için tek başına yıkabilecek ya da geriletebilecek örgütlü bir gücü yoktur. Bu nedenle de egemen sınıf klikleri arasındaki çelişmeleri kendi lehine kullanma ve bundan yararlanma taktiğini doğru bir şekilde değerlendirmelidir. 17.04.2023

[1] Lenin, Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, sf. 89, Sol Yayınları

[2] Yeni Dünya için çağrı dergisi seçim açıklaması, Şubat, Mart, Nisan 2023 sayısı

[3] HDP seçimler „Yeşil Sol Parti“ (YPS) altında giriyor.

[4] „Kırıntı“ sözcüğü küçümseme gibi algılandığında, bu „kırıntılar“ almak için proletaryanın büyük bedeller ödemek zorunda kaldığı unutulmamalıdır.

[5] Lenin, „sol“ Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, sf.77, Beşinci Baskı sol Yayınları

[6] Lenin, age, sf.77

[7] SSCB'de 1921-1929 arası uygulanan Yeni Ekonomi Politika

[8] Lenin, Brest-Litvosky anlaşmasıyla ilgili şöyle der: „Gerçekten de, bu barış, emperyalistlerle bir uzlaşmaydı, ama koşulların zorunlu kıldığı bir uzlaşmaydı.“ (Sol Komünizm, sf. 28)

[9] 2000 yılı ölüm orucu (ÖO) eylemleri de, 40'lı günlerinde, en asgari düzeyde an-

laşma ve ÖO sonlandırılmasının koşulları doğmuşken, sol sekter taktik izlenerek „sürdürülme kararı“ alınmasıyla, burjuvazinin istediği ölüm çukuru alanına gidilmiştir. Koşulların, devrimcilerin aleyhine döndüğü görülmeyerek „iman gücüyle“ kazanılacağı düşünülmüştür. Sonuç, tam da burjuvazinin istediği savaş alanına gidilmiştir. Bu örnek, tipik küçük burjuva „sol“culuğun çocukluk hastalığının en yalın ve bir o kadar da en acı ve ağır kayıplara neden olan bir örnektir. Ne yazı ki, kendine ML diyen bir çok örgüt bu küçük burjuva „sol“ sekter örgütün peşinden giderek -hatta, bazı örgütler kendi oy haklarını bu örgüte teslim etmişlerdi-, aynı ağır hataya düşmüşlerdir.